

Sygn. akt III CSK 66/15

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku M. K.
przy uczestnictwie J. K. , W. K., S. F.
i I. G.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 25 czerwca 2014 r., sygn. akt II Ca 570/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika W.K. kwotę 450
zł (czterysta pięćdziesiąt zł) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w Krakowie zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w Wadowicach z dnia 19 listopada 2013 r. w ten sposób, że oddalił wniosek.

Na postanowienie Sądu drugiej instancji wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność „polegającą na pominięciu w procesie orzekania normy art. 339 k.c.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, iż rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, niepubl., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepubl., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, niepubl., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 niepubl., 21 września 2010 r., III UK 95/10, niepubl., i z dnia 2 grudnia 2011 r., III SK 31/11, niepubl.).

W rozpoznawanej sprawie nie doszło do takiego naruszenia przepisów wskazanych w podstawach skargi. Ustalenia Sądu drugiej instancji są jednoznaczne; wynika z nich, że przesłanki zasiedzenia nie zostały spełnione i nie zaistniała potrzeba przyjęcia domniemania prawnego przewidzianego w art. 339 k.c. W tej sytuacji, skoro skarga kasacyjna została skierowana przeciwko ustaleniom faktycznym, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.), należało odmówić przyjęcia jej do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając na podstawie art. 520 § 3 w związku z art. 398²¹, art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c.